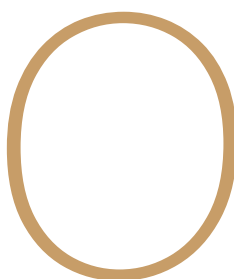

Пише Александар СКАКИЋ

ДОСТОЈАНСТВО И МУДРОСТ

вог марта обележавамо 25 година од одбране од агресије НАТО-а на Савезну Републику Југославију. Од 24. марта 1999. године до потписивања Војно-техничког споразума у Куманову, разарана је цивилна, вој-

на и привредна инфраструктура, страдали су нам војници, цивили и оно највредније, наша деца. Политички наставак агресије била је једнострано проглашена независност Косова и Метохије, спонзорисана и подстрекавана од лидерских земаља НАТО-а.

Са становишта агресора сви циљеви су били „леgitимна мета“ и свака наша жртва третирана је као „коллатерална штета“. Сећамо се бројних изјаватадашњих политичких актера у земљама агресора у којима се о Србима говорило са огромном нетрпељивошћу. Сећамо се и гласа Аврама Израела како нас позива у склоништа, сирена за узбуњивање, као и високог морала и посебног народног духа који нас је сачувао у вртлогу трагичности тог историјског тренутка.

Проток времена поред мењања околности у свим аспектима живота и рада једног друштва и државе доноси по природи ствари и склоност ка забору. Некада је заборав наметан, а некада је просто ствар пролазности и немара. Оно што се данас назива „култура сећања“, постаје апсолутни императив у контексту не само чувања наших страдања у колективном памћењу већ и као основног чувара нашег идентитета.

Сећање на агресију подсећа нас на још једну обавезу – да се сачини дефинитиван и коначан списак жртава. Колико је то важно, показују покушаји релативизовања и смањивања димензија

монструозности злочина над Србима чије кости данас леже у бројним страдалничким јамама. У све присутнијој тенденцији ревизије историје XX века, кључно оружје у борби против тих намера је организован, систематичан рад на скупљању сваког вида доказа и архивске грађе. Обележавање годишњица од почетка НАТО агресије на државном нивоу, које се споводи последњих неколико година, изузетно је важан корак у том смислу.

Свака годишњица ове агресије, која је била и најјачи удар на међународни правни поредак успостављен након Другог светског рата, представља највеће упозорење да слобода има своју цену и да је спремност да се она брани предуслов не само одбране већ и постојања државе. Време након агресије потврдило је бројна упозорења да ће такво флагрантно кршење међународног права, посебно након покушаја да се самопроглашена лажна држава прогласи „sui generis“ случајем, отворити Пандорину кутију нових жаришта.

Војска као један од кључних темеља државе мора бити спремна, опремљена и јака. Процес модернизације и јачања наших оружаних снага, што је данас већ константа, треба превасходно сагледавати у контексту архитектуре међународне политике и геостратешке ситуације настале након агресије НАТО-а на СРЈ.

У социолошком смислу природно је да младост гледа унапред, у будућност, а да зрелост и старост теже ка погеду у прошлост. Споменик у Ташмајданском парку, посвећен свој страдаој нашој деци током агресије, представља и светионик и опомену. Будимо достојанствени и достојни да никада не заборавимо овај злочин без казне и будимо мудри да овај наш национални брод, иде ка том светионику избегавајући све ударе и хриди немирног мора у коме данас живимо. ▀

